

Nr 214

Av herr Mellqvist m. fl., om vissa förstärkningar inom fiskerid-
administrationen.

(Lika lydande med motion nr 175 i Första kammaren)

Fritidsfiskets snabba och fortgående utveckling under tiden efter andra världskriget (med ett utövarantal som betydligt torde överstiga en halv miljon) föranledde i maj 1960 Fiskefrämjandet att hos Kungl. Maj:t hemställa om sådan ändring av fiskeristyrelsens instruktion att även tillgodo-seendet av fritidsfiskets intressen måtte åvila styrelsen. En sådan instruk-tionsändring skedde också år 1961, sedan Kungl. Maj:t framlagt förslag härom för riksdagen.

Landets många fritidsfiskare uppfattade givetvis nämnda instruktions-ändring som ett klart uttryck för statsmakternas förståelse för fritidsfis-kets betydelse — som rekreatationsform för ett mycket stort antal medbor-gare och som medel att rationellt utnyttja stora delar av våra svenska vat-tendrag. Självfallet förutsatte man på fritidsfiskehåll att beslutet skulle följas av en upprustning och anpassning av den statliga och lokala fiskeri-administrationen till de nya krav fiskets kraftiga strukturförändring stäl-ler. Man ansåg sig stödd i denna uppfattning bl. a. genom fiskeristyrelsens hemställan till Kungl. Maj:t om inrättandet av en inspektörstjänst inom styrelsen för handläggning av fritidsfiskefrågor samt genom Hushållnings-sällskapens förbunds hemställan om bidrag av bensinskattemedel för för-stärkning av sällskapens fiskeripersonal — även denna senare hemställan helt grundad på fritidsfiskets starka utveckling.

Besvikelsen blev därför självfallet stor bland landets många fritidsfis-kare över det totala förbigåendet av dessa rimliga förstärkningskrav i årets statsverksproposition. Ställes detta mot bakgrunden av att fritids-fisket *dels* ej togs upp till behandling i 1960 års naturvårdsutredning, *dels* över huvud taget ej berörs i direktiven för 1962 års fritidsutredning, så är oron bland landets fritidsfiskare och deras organisationer förklarlig.

Det måste av många skäl bedömas som ytterst allvarligt att det svenska fiskets administration ej bereds möjlighet att ens på *detta* begränsade sätt söka anpassa sig till de nya problem som fiskets strukturförändring skapat. En ökad konkurrens om nu tillgängliga — för yrkesfisket och fiskerinä-ringen huvudsakligen tillkomna — resurser i fråga om personal och pengar torde endast kunna skärpa motsättningarna mellan yrkes- och fritidsfisket, vilken utveckling självfallet ej kan gagna någondera parten. Ett av huvud-

argumenten i fiskeristyrelsens hemställan om en inspektörstjänst för fritidsfiskefrågor var just att denne tjänsteman bl. a. skulle verka för att överbrygga de motsättningar mellan yrkesfisket och fritidsfisket, som självfallet kan uppstå genom den pågående kraftiga strukturförändringen.

Den uteblivna personalförstärkningen kommer dock även att få andra negativa konsekvenser. Ett växande intresse bland ungdomen för fritidsfiske och en medveten strävan hos våra turistorganisationer att använda fisket som argument i arbetet att få utländska turister till Sverige kräver att nya vatten upplåtes och organiseras för fritidsfiske samt att en intensiv fiskevård, anpassad för fritidsfiskets behov, bedrivs. Detta kan ej ske utan sakkunnig rådgivning och ledning. Ur vattenägarsynpunkt har fritidsfisket medfört ett nytt synsätt vad gäller vattnens värde och vård — att dessa i likhet med skogen och den odlade jorden kan och bör brukas intensivare än tidigare och därigenom också bringas att ge ökad avkastning. Även denna verksamhet ställer givetvis nya och stora krav på sakkunnig vägledning.

Det kan sägas att staten redan indirekt satsat avsevärda belopp på fritidsfisket genom de pengar vilka utbetalats som ersättning för förlorad fiskerätt i samband med de s. k. »frivattnens» tillkomst. Det måste då framhållas att dessa vattenområden (belägna längs våra kuster — till avsevärd del först på visst avstånd från stranden — samt i våra fem största insjöars centrala och öppna delar) på grund av sin karaktär mindre kommit fritidsfisket med handredskap än yrkes- och binäringsfisket med nät etc. till godo. Detta förhållande samt den inte helt tillfredsställande formuleringen av vissa bestämmelser rörande fisket på dessa vattenområden har dessutom vållat irritation mellan olika fiskarkategorier. Slutligen kan icke allmänheten sägas ha blivit informerad på ett nöjaktigt sätt beträffande frivattnens omfattning och där gällande bestämmelser etc.

Det torde kunna ifrågasättas om icke det vällovliga syftet med 1950 års fiskelagstiftning bättre tillgodosetts om man genom en fiskeridadministration, som anpassats till den aktuella utvecklingen, kunnat bygga dessa åtgärder på större kunskap om fritidsfisket och de problem detta skapar. Troligen hade en sådan kunskap också möjliggjort en mera realistisk bedömning av tidigare nämnda ersättningsars storlek.

På grund av vad sålunda anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte uttala sig för att de förstärkningar inom fiskeridadministrationen, som aktualiserats av de strukturella förändringarna inom fisket, snarast beaktas och tillgodoses.

Stockholm den 23 januari 1963

Sven Mellqvist

Olof Andreasson

Ragnar Lassinantti

T. Fredriksson